

Buddhist Integration for Enhancing Political Awareness Among Citizens by Administrators of Ubon Ratchathani Municipality, Ubon Ratchathani Province according to the 7 Sappurisadhamma principles

**Phramaha Nanthapong Kantavaramedhī (Simmawan)^{1*} Suraphon Promgun¹
and Sutipong Sawatta¹**

¹Mahachulalongkornrajavidyalaya University, Khon Kaen Campus, Thailand

*Corresponding author. E-mail: nantapongsimmawan13343@gmail.com

ABSTRACT

This article aims to 1) study the level of enhancement of political information awareness among the public by the executives in Ubon Ratchathani Municipality, Ubon Ratchathani Province, based on the principles of the Seven Noble Virtues; 2) examine the relationship between the principles of the Seven Noble Virtues and the enhancement of political information awareness among the public by the executives in Ubon Ratchathani Municipality; and 3) present Buddhist integration for enhancing political information awareness among the public by the executives in Ubon Ratchathani Municipality according to the principles of the Seven Noble Virtues. This study employs a mixed-methods research approach. The sample group consists of 400 residents from Ubon Ratchathani Municipality. The key informants include 2 personnel from the Buddhist community, 2 political science personnel, 5 local government personnel, and 3 local administrative personnel, totaling 12 individuals. The statistical analysis methods used include frequency, percentage, mean, standard deviation, Pearson correlation coefficient, and content analysis. The research findings indicate that 1) the overall level of political information awareness is moderate; 2) the relationship between the principles of the Seven Noble Virtues and political information awareness shows that the Seven Noble Virtues are significantly related to enhancing political information awareness at the .01 level; and 3) the Buddhist integration approach for enhancing political information awareness reveals that (1) avoid conflicts or opposition with the public; (2) support political awareness among the public; (3) continuously develop oneself to witness national changes; (4) perform duties with equality and integrity; (5) value time and be punctual; (6) understand the community and social context; and (7) be aware of the traditions, culture, and lifestyle of the people.

Keywords: Integrative Buddhism, Political Awareness, Administrators of Municipality

พุทธบูรณาการเพื่อเสริมสร้างการรับรู้ข่าวสารทางการเมืองให้แก่ประชาชน ของผู้บริหารในเทศบาลนครอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ตามหลักสัปปุริสธรรม 7

พระมหานันทพงศ์ กนตวรเมธี (สิมมาวัน)^{1*} สุรพล พรหมกุล¹ และ สุธิพงษ์ สวัสดิ์ทา¹

¹มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตขอนแก่น ประเทศไทย

*Corresponding author. E-mail: nantapongsimmawan13343@gmail.com

บทคัดย่อ

บทความนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษากระบวนการเสริมสร้างการรับรู้ข่าวสารทางการเมืองให้แก่ประชาชนของผู้บริหารในเทศบาลนครอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ตามหลักสัปปุริสธรรม 7 2) ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างหลักสัปปุริสธรรมกับการเสริมสร้างการรับรู้ข่าวสารทางการเมืองให้แก่ประชาชนของผู้บริหารในเทศบาลนครอุบลราชธานี และ 3) นำเสนอพุทธบูรณาการเพื่อการเสริมสร้างการรับรู้ข่าวสารทางการเมืองให้แก่ประชาชนของผู้บริหารในเทศบาลนครอุบลราชธานี ตามหลักสัปปุริสธรรม 7 การศึกษานี้เป็นการวิจัยแบบผสานวิธี กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ประชาชนในเขตเทศบาลนครอุบลราชธานี จำนวน 400 คน ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ได้แก่ บุคลากรด้านพระพุทธศาสนา 2 รูป บุคลากรด้านรัฐศาสตร์ 2 คน บุคลากรด้านการปกครองส่วนท้องถิ่น 5 คน บุคลากรด้านการปกครองส่วนท้องถิ่น 3 คน ทั้งหมดจำนวน 12 รูปหรือคน สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูล ค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน และการวิเคราะห์เชิงเนื้อหา ผลการวิจัยพบว่า 1) ระดับการรับรู้ข่าวสารทางการเมือง โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง 2) ความสัมพันธ์ระหว่างหลักสัปปุริสธรรม 7 กับการรับรู้ข่าวสารทางการเมือง พบว่า หลักสัปปุริสธรรม 7 มีความสัมพันธ์กับการเสริมสร้างการรับรู้ข่าวสารทางการเมือง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ 3) แนวทางพุทธบูรณาการเพื่อการเสริมสร้างการรับรู้ข่าวสารทางการเมือง พบว่า (1) หลีกเลียงข้อขัดแย้งหรือคัดค้านกับประชาชน (2) สนับสนุนการรับรู้ทางการเมืองให้แก่ประชาชน (3) พัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้เห็นการเปลี่ยนแปลงของประเทศ (4) ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความเสมอภาค สุจริต (5) ให้ความสำคัญกับเวลาและตรงต่อเวลา (6) ควรรู้จักชุมชนสังคม เข้าใจบริบทชุมชน และสังคม (7) รู้ประเพณี วัฒนธรรม และการใช้ชีวิตของประชาชน

คำสำคัญ: พุทธบูรณาการ, การรับรู้ข่าวสารทางการเมือง, ผู้บริหารเทศบาล

บทนำ

การสื่อสารทางการเมือง มีลักษณะเป็นระบบของการแพร่ข่าวสารทางการเมือง ไปยังสมาชิกของทางการเมือง การสื่อสารทางการเมืองจึงเป็นแบบแผน หรือกระบวนการแพร่ข่าวสารทางการเมือง ระหว่างสมาชิกกับหน่วยต่าง ๆ ในระบบการเมือง หรือมีบทบาทเป็นตัวกลางระหว่างประชาชนกับรัฐบาล โดยเป็นช่องทางในการเสนอข่าวสาร ข้อมูลทางการเมืองต่าง ๆ ที่เกี่ยวกับการตัดสินใจ และนโยบายของรัฐบาลให้ประชาชนได้รับรู้ ขณะเดียวกัน ก็เป็นกระบวนการในการนำเอาข้อเรียกร้อง และความต้องการของประชาชนไปสู่รัฐบาล ที่จะกำหนดนโยบายและตัดสินใจให้สอดคล้อง และสนองตอบความต้องการของประชาชนได้มากยิ่งขึ้น (Shaffee, 1975) ซึ่งการสื่อสารทางการเมืองในปัจจุบันกล่าวได้ว่า ความขัดแย้งมาจากหลายมิติ แต่มีตัวแปรสำคัญที่แฝงตัวอยู่เบื้องหลังของวิกฤตการณ์สื่อสารทางการเมืองได้แก่ประเด็น “การสื่อสาร” ขบวนการความแตกแยกทางสังคมที่น่าพาประชาชนในสังคมไทยไปจ่อที่ขอบเหวแห่งวิกฤตการณ์ (ประเวศ วะสี, 2565) การสื่อสารทางการเมืองในสังคมไทย โดยเฉพาะการปกครองในระบอบประชาธิปไตย การสื่อสารผ่านสื่อมวลชนนับว่ามีความสำคัญมาก (ปราณี

สุรสิทธิ์, 2557) ยิ่งในยุคปัจจุบันที่มีการพัฒนาด้านเทคโนโลยีการสื่อสาร ทำให้มีความสะดวกรวดเร็วจนมีการกล่าวขานสังคมปัจจุบันว่าเป็น “สังคมแห่งการสื่อสาร” (The Communication Society) (พฤทธิสาณ ชุมพล, 2556)

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะต้องให้ความสำคัญในการพัฒนาท้องถิ่น โดยเฉพาะการบริหารงาน การพัฒนาการรับข้อมูลข่าวสารในเขตรับผิดชอบของเทศบาลให้แก่ประชาชนในเขตพื้นที่การบริการที่มีประสิทธิภาพ ภายใต้การปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข ที่เปิดโอกาสให้ประชาชนทุกคนได้รับข้อมูลข่าวสารในการบริหารการปกครองระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข และมีส่วนร่วมในการพัฒนาประเทศด้านต่าง ๆ การรับข้อมูลข่าวสารของประชาชนจะทำให้สมาชิกในท้องถิ่นมีโอกาสในการเข้าถึงการพัฒนาพื้นที่ของตนเอง และสมาชิกในท้องถิ่นได้ให้ข้อมูลข่าวสารแก่ประชาชนตามหลักของผู้บริหารที่ดี เพื่อให้ประชาชนได้รู้ข่าวสาร โดยใช้หลักในทางพระพุทธศาสนาของกุศลธรรม 7 ประการ เรียกว่า สัปปุริสธรรม 7 ซึ่งประกอบด้วย รู้เหตุ รู้ผล รู้ตน รู้ประมาณ รู้กาล รู้สังคม รู้บุคคล (มหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, 2539)

ประชาชนในท้องถิ่นจำเป็นต้องมีความรู้เท่าทัน มีภูมิคุ้มกัน มีอำนาจต่อรอง สามารถปรับตัวได้ และมีวิธีการแก้ไขปัญหาของท้องถิ่นเอง เพิ่มโอกาสในการเข้ามามีส่วนร่วมในการตัดสินใจ มีส่วนร่วมในการดำเนินงาน มีส่วนร่วมในการรับผลประโยชน์และมีส่วนร่วมในการประเมินผลมากขึ้น

ดังนั้น ผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาพุทธบูรณาการเพื่อการเสริมสร้างการรับรู้ข่าวสารทางการเมืองให้แก่ประชาชนของผู้บริหารในเทศบาลนครอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี เพื่อเป็นข้อมูลที่เป็นประโยชน์ในการกำหนดแนวทางการให้ข้อมูลข่าวสารและการรับรู้ข้อมูลข่าวสารของประชาชน และส่งเสริมการมีส่วนร่วมทางการเมืองของ ประชาชนให้มีประสิทธิภาพออกมาใช้สิทธิในการเลือกตั้ง และเสริมสร้างความรู้และสร้างจิตสำนึกความเป็นพลเมืองดีวิถีประชาธิปไตยเพื่อการเลือกตั้งที่สุจริตเที่ยงธรรมมากขึ้นอย่างยั่งยืน

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาระดับการเสริมสร้างการรับรู้ข่าวสารทางการเมืองให้แก่ประชาชนของผู้บริหารในเทศบาลนครอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ตามหลักสัปปุริสธรรม 7
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างหลักสัปปุริสธรรมกับการเสริมสร้างการรับรู้ข่าวสารทางการเมืองให้แก่ประชาชนของผู้บริหารในเทศบาลนครอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี
3. เพื่อนำเสนอพุทธบูรณาการเพื่อการเสริมสร้างการรับรู้ข่าวสารทางการเมืองให้แก่ประชาชนของผู้บริหารในเทศบาลนครอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ตามหลักสัปปุริสธรรม 7

ระเบียบวิธีวิจัย

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบผสมวิธี (Mixed Methods Research) โดยมีวิธีการดำเนินการวิจัยดังนี้

1. ประชากร กลุ่มตัวอย่าง และผู้ให้ข้อมูลสำคัญ

ประชากร ประชาชนเขตการปกครองในเทศบาลนครอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี จำนวน 55,456 คน (เทศบาลนครอุบลราชธานี, 2564)

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ การคำนวณขนาดตัวอย่างที่เหมาะสมสำหรับการวิจัย โดยใช้สูตรของทาโรยามาเน่ (Taro Yamane) (สุรพล พรหมกุล, 2554) ทำการสุ่มตัวอย่างแบบชั้นภูมิ (Stratified random sampling) โดยเลือกจากประชาชนที่อาศัยอยู่ในเทศบาลนครอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี จำนวน 400 คน

ผู้ให้ข้อมูลสำคัญสำหรับการสัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview) ได้แก่ นักวิชาการหรือผู้ปฏิบัติงานด้านพระพุทธศาสนา นักวิชาการหรือผู้ปฏิบัติงานด้านองค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น นักวิชาการหรือผู้ปฏิบัติงานด้านรัฐศาสตร์ ประชาชนในเขตเทศบาลนครอุบลราชธานี จำนวน 12 รูปหรือคน

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

2.1 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเชิงปริมาณ คือ แบบสอบถาม ซึ่งมีกระบวนการสร้างและการตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือวิจัย ดังนี้

1) ศึกษาแนวคิดทฤษฎี และผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับพุทธบูรณาการเพื่อเสริมสร้างการรับรู้ข่าวสารทางการเมืองให้แก่ประชาชนของผู้บริหารในเทศบาลนครอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี สำหรับเป็นแนวทางสำหรับสร้างเครื่องมือวิจัย

2) กำหนดขอบเขตของข้อความคำถามจากตัวแปรที่จะศึกษาให้ครอบคลุม

3) นำเครื่องมือที่สร้างขึ้น เสนอต่อผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน เพื่อพิจารณาตรวจสอบความตรงของเนื้อหา กล่าวคือ คำถามในแต่ละข้อของเครื่องมือจะต้องวัดได้ตรงตามเนื้อหาโดยการนำคำถามแต่ละข้อไปตรวจสอบ เพื่อพิจารณาความสอดคล้องกับเนื้อหาว่าสอดคล้องตรงตามข้อมูล และตัวชี้วัดที่กำหนด หรือไม่ผลการให้คะแนนของผู้เชี่ยวชาญ นำไปคำนวณหาดัชนีความสอดคล้อง

4) นำเครื่องมือที่ผ่านความเห็นจากผู้เชี่ยวชาญแล้วไปทดลองใช้กับประชาชนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 30 คน ตามวิธีการของครอนบาค (Cronbach) (บุญชม ศรีสะอาด, 2560) แล้วนำมาหาความเชื่อมั่นที่ระดับ 0.91 5) นำแบบสอบถามที่ผ่านการทดลองใช้ และปรับปรุงแก้ไขแล้วนำไปเก็บรวบรวมข้อมูลกับกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยต่อไป

2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเชิงคุณภาพ คือ แบบสัมภาษณ์กลุ่มผู้ให้ข้อมูลสำคัญ ใช้สำหรับการสัมภาษณ์กลุ่มผู้ให้ข้อมูล โดยมีขั้นตอนการสร้างแบบสัมภาษณ์ ดังนี้

1) ศึกษาและรวบรวมข้อมูลจากหนังสือ เอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พร้อมวิเคราะห์เป็นข้อมูลคำถามเพื่อให้ได้มาซึ่งคำตอบในเรื่องการรับรู้ข่าวสารทางการเมืองให้แก่ประชาชนของผู้บริหารในเทศบาลนครอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี

2) นำข้อมูลที่ได้จากการศึกษาค้นคว้ามาวางโครงสร้างแบบสัมภาษณ์โดย กำหนดขอบเขตเนื้อหาครอบคลุมตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยตามกรอบแนวคิดของการวิจัย และขอคำแนะนำจากที่ปรึกษา เพื่อความสมบูรณ์ในประเด็น และเนื้อหาในแบบสัมภาษณ์ยิ่งขึ้น

3) ผู้วิจัย และคณะได้ร่วมการพัฒนาแบบสัมภาษณ์ให้ครอบคลุมวัตถุประสงค์ของการวิจัยยิ่งขึ้น และใช้เป็นเครื่องมือในการเก็บรวบรวมข้อมูลจากผู้ให้ข้อมูลสำคัญ เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลและข้อเท็จจริง ที่จะนำมาวิเคราะห์และสังเคราะห์ในลำดับต่อไป

4) นำแบบสัมภาษณ์ที่สร้างแล้วนำเสนอให้ที่ปรึกษา และนำไปปฏิบัติในภาคสนามต่อไป

3. สมมติฐานการวิจัย

สมมติฐานที่ 1 หลักสัปปุริสธรรม 7 มีความสัมพันธ์กับการเสริมสร้างการรับรู้ข่าวสารทางการเมืองให้แก่ประชาชนของผู้บริหารในเทศบาลนครอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี

สมมติฐานที่ 2 อัมมัญญตา การรู้จักเหตุ มีความสัมพันธ์กับการเสริมสร้างการรับรู้ข่าวสารทางการเมืองให้แก่ประชาชนของผู้บริหารในเทศบาลนครอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี

สมมติฐานที่ 3 อตถัญญตา การรู้จักผล มีความสัมพันธ์กับการเสริมสร้างการรับรู้ข่าวสารทางการเมืองให้แก่ประชาชนของผู้บริหารในเทศบาลนครอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี

สมมติฐานที่ 4 อตตัญญตา การรู้จักตน มีความสัมพันธ์กับการเสริมสร้างการรับรู้ข่าวสารทางการเมืองให้แก่ประชาชนของผู้บริหารในเทศบาลนครอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี

สมมติฐานที่ 5 มัตตัญญูตา การรู้จักประมาณ มีความสัมพันธ์กับการเสริมสร้างการรับรู้ข่าวสารทางการเมืองให้แก่ประชาชนของผู้บริหารในเทศบาลนครอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี

สมมติฐานที่ 6 กาลัญญูตา การรู้จักกาล มีความสัมพันธ์กับการเสริมสร้างการรับรู้ข่าวสารทางการเมืองให้แก่ประชาชนของผู้บริหารในเทศบาลนครอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี

สมมติฐานที่ 7 ปริสัญญูตา การรู้จักชุมชน มีความสัมพันธ์กับการเสริมสร้างการรับรู้ข่าวสารทางการเมืองให้แก่ประชาชนของผู้บริหารในเทศบาลนครอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี

สมมติฐานที่ 8 ปุคคัลโปปรัญญูตา การรู้จักบุคคล มีความสัมพันธ์กับการเสริมสร้างการรับรู้ข่าวสารทางการเมืองให้แก่ประชาชนของผู้บริหารในเทศบาลนครอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี

4. การเก็บรวบรวมข้อมูล

4.1 การเก็บรวบรวมข้อมูลจากแบบสอบถาม ดังนี้

1) การรวบรวมเอกสาร ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลจากหนังสือ งานวิจัย และเอกสาร สิ่งพิมพ์ต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับพุทธบูรณาการเพื่อการเสริมสร้างการรับรู้ข่าวสารทางการเมืองให้แก่ประชาชนของผู้บริหารในเทศบาลนครอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี

2) เก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้สร้างแบบสอบถามและขอหนังสือขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูล

3) ผู้วิจัยได้นำหนังสือขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูล นำเสนอหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเพื่อขออนุญาตเข้าทำการเก็บข้อมูลกับประชากรกลุ่มตัวอย่างในเทศบาลนครอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี

4) นำแบบสอบถามที่ผ่านการปรับปรุงแก้ไขแล้วไปเก็บข้อมูลโดยนำแบบสอบถามไปแจกให้กับกลุ่มตัวอย่าง จำนวน 400 คน

5) เมื่อได้แบบสอบถามกลับคืนมาแล้วนำมาตรวจสอบความสมบูรณ์จัดระเบียบข้อมูลนำข้อมูลที่ได้ไปวิเคราะห์และประมาณผลในโปรแกรมสำเร็จรูปทางสถิติ ต่อไป

4.2 เก็บรวบรวมข้อมูลแบบสัมภาษณ์ ดังนี้

1) การรวบรวมเอกสาร ผู้วิจัยเก็บรวบรวมข้อมูลจากหนังสือ งานวิจัย และเอกสารสิ่งพิมพ์ต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้องกับพุทธบูรณาการเพื่อการเสริมสร้างการรับรู้ข่าวสารทางการเมืองให้แก่ประชาชนของผู้บริหารในเทศบาลนครอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี

2) การเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้สร้างแบบสัมภาษณ์และขอหนังสือขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูล

3) ผู้วิจัยได้นำหนังสือขออนุญาตเก็บรวบรวมข้อมูล นำเสนอผู้ให้ข้อมูลหลัก เพื่อขออนุญาตเก็บข้อมูล สัมภาษณ์เชิงลึก (In-depth Interview)

4) สัมภาษณ์ผู้ให้ข้อมูลสำคัญ จำนวน 12 รูปหรือคน โดยใช้วิธีเลือกแบบเจาะจง (Purposive sampling)

5) รับแบบสัมภาษณ์กลับคืน ตรวจสอบความถูกต้อง ความครบถ้วนสมบูรณ์ แล้วนำไปวิเคราะห์ข้อมูลต่อไป

5. การวิเคราะห์ข้อมูล

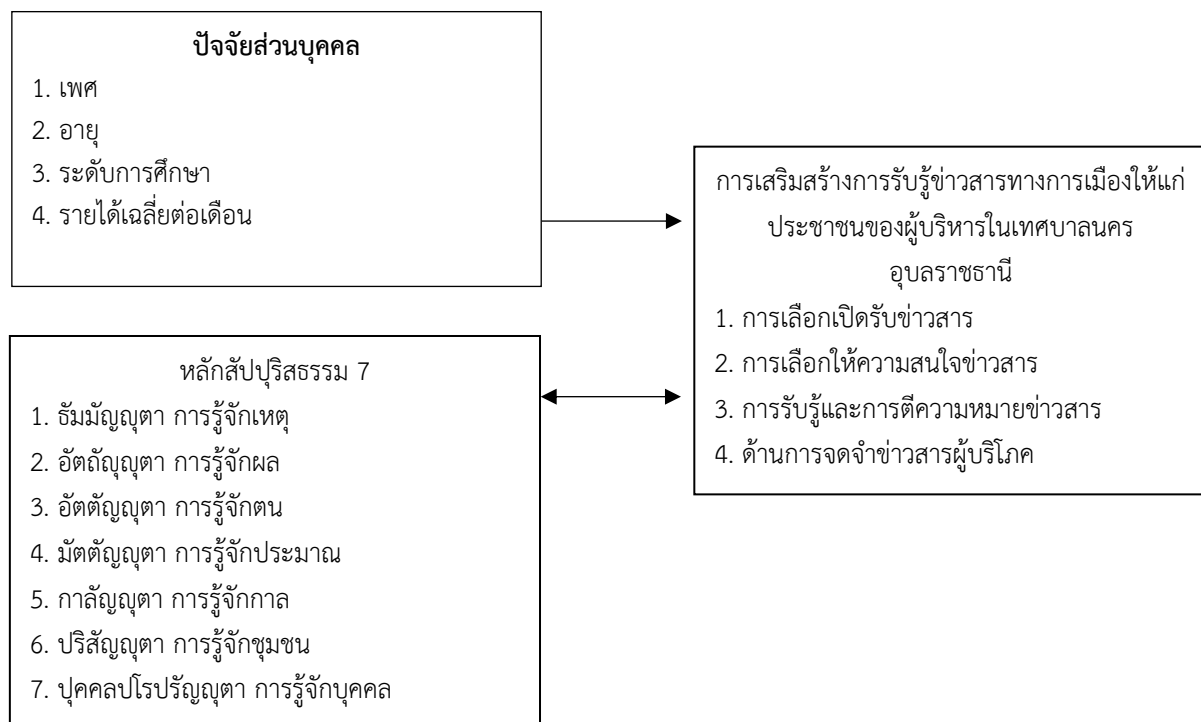
5.1 การวิจัยเชิงปริมาณ สถิติวิเคราะห์เชิงพรรณนา (Descriptive Analytical Statistics) เป็นสถิติที่นำมาใช้บรรยายคุณลักษณะของข้อมูล โดยใช้วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานที่เกี่ยวกับผู้ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ ระดับการศึกษา และรายได้เฉลี่ยต่อเดือน ซึ่งค่าสถิติที่ใช้ได้แก่ สถิติจำนวน (Frequency) และร้อยละ (Percentage) สถิติแบบมาตราส่วนประเมินค่า (Rating Scale) วิเคราะห์โดยการหาค่าเฉลี่ย (Arithmetic Mean) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) สถิติเชิงอนุมาน (Inferential Statistics) การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยใช้ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation) เพื่อวัดความสัมพันธ์

ทั้งนี้ผู้วิจัยเลือกใช้สถิติสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson's Product Moment Correlation) เพื่อทดสอบสมมติฐาน

5.2 การวิจัยเชิงคุณภาพ การวิเคราะห์ข้อมูลแบบสัมภาษณ์ ใช้เทคนิคการวิเคราะห์เนื้อหา (Content Analysis Technique) ประกอบบริบทและประมวลผลเข้าด้วยกัน รวมทั้งใช้แนวคิดจากเอกสารและผลวิจัยที่เกี่ยวข้องมาสนับสนุนในการวิเคราะห์เพื่อให้เห็นภาพรวมสถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับการเสริมสร้างการรับรู้ข่าวสารทางการเมืองให้แก่ประชาชนของผู้บริหารในเทศบาลนครอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ใช้การพรรณนาความ

กรอบแนวคิดในการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้าเกี่ยวกับข้อมูล แนวความคิด ทฤษฎีของ Klapper, J. T (1960) ตลอดจนได้กำหนดตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับงานวิจัยครั้งนี้ และได้ทำเป็นกรอบแนวความคิดสำหรับงานวิจัยดังนี้

ภาพที่ 1 กรอบแนวความคิดในการวิจัย

ผลการวิจัย

ผลการศึกษา พบว่า ผู้ตอบแบบสอบถามส่วนใหญ่เป็นเพศชาย จำนวน 264 คน คิดเป็นร้อยละ 66.00 และเพศหญิง จำนวน 136 คน คิดเป็นร้อยละ 34.00 มีอายุ 31 – 40 ปี จำนวน 105 คนคิดเป็นร้อยละ 26.30 รองลงมาคือ อายุ 18-25 ปี จำนวน 100 คน คิดเป็นร้อยละ 25.00 อายุ 41 – 50 ปี จำนวน 85 คน คิดเป็นร้อยละ 21.30 อายุ 26-30 ปี จำนวน 66 คน คิดเป็นร้อยละ 16.50 อายุ 61 ปีขึ้นไป จำนวน 34 คิดเป็นร้อยละ 8.50 และน้อยที่สุด คือ อายุ 51 – 60 ปี จำนวน 10 คน คิดเป็นร้อยละ 2.50 ตามลำดับ การศึกษาระดับมัธยมศึกษาปลาย จำนวน 169 คน คิดเป็นร้อยละ 42.22 รองลงมาคือ ปริญญาตรี จำนวน 70 คน คิดเป็นร้อยละ 17.50 ปวช./ปวส. จำนวน 58 คน คิดเป็นร้อยละ 14.50 มัธยมศึกษาตอนต้น จำนวน 43 คน คิดเป็นร้อยละ 10.80 สูงกว่าปริญญาตรี จำนวน 36 คน คิดเป็นร้อยละ 9.00 และน้อยที่สุดคือ ประถมศึกษา จำนวน 24 คน คิดเป็นร้อยละ 6.00 ตามลำดับ และรายได้เฉลี่ยต่อเดือน 10,001 – 15,000 บาท จำนวน 285 คน คิดเป็นร้อยละ 71.30 15,001 –

20,000 บาท จำนวน 49 คน คิดเป็นร้อยละ 12.20 มีรายได้ มากกว่า 20,000 บาท จำนวน 40 คน คิดเป็นร้อยละ 10.00 และ น้อยที่สุดคือ 5,000 – 10,000 บาท จำนวน 26 คน คิดเป็นร้อยละ 6.50 ตามลำดับ

1. ระดับการรับรู้ข่าวสารทางการเมืองให้แก่ประชาชนของผู้บริหารในเทศบาลนครอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ตามหลักสัปปริสธรรม 7

ผลการศึกษาในระดับการรับรู้ข่าวสารทางการเมืองให้แก่ประชาชนของผู้บริหารในเทศบาลนครอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ตามหลักสัปปริสธรรม 7 สามารถสรุปดังตารางที่ 1 ดังนี้

ตารางที่ 1 ระดับความคิดเห็นการปฏิบัติกรรับรู้ข่าวสารทางการเมืองให้แก่ประชาชนของผู้บริหารในเทศบาลนครอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี โดยภาพรวม

n= 400

ระดับการปฏิบัติของผู้บริหารในเทศบาลนครอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี	ระดับความคิดเห็น		
	$\bar{X}$	S.D.	แปลผล
1. ด้านการเลือกเปิดรับข่าวสาร	3.47	0.97	ปานกลาง
2. ด้านการเลือกให้ความสนใจข่าวสาร	3.48	1.00	ปานกลาง
3. ด้านการรับรู้และการตีความหมายข่าวสาร	3.50	1.02	ปานกลาง
4. ด้านการจดจำข่าวสาร	3.42	0.97	ปานกลาง
5. ด้านปฏิบัติตนตามหลักสัปปริสธรรม 7	3.54	0.96	ปานกลาง
ภาพรวม	3.48	0.98	ปานกลาง

จากตารางที่ 1 พบว่า ระดับการปฏิบัติกรรับรู้ข่าวสารทางการเมืองให้แก่ประชาชนของผู้บริหารในเทศบาลนครอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.48$, S.D.= 0.98) ได้แก่ 1) ด้านการเลือกเปิดรับข่าวสาร ($\bar{X} = 3.47$, S.D.= 0.97) 2) ด้านการเลือกให้ความสนใจข่าวสาร ($\bar{X} = 3.48$, S.D.= 1.00) 3) ด้านการรับรู้และการตีความหมายข่าวสาร ($\bar{X} = 3.50$, S.D.= 1.02) 4) ด้านการจดจำข่าวสาร ($\bar{X} = 3.42$, S.D.= 0.97) 5) ด้านปฏิบัติตนตามหลักสัปปริสธรรม 7 ($\bar{X} = 3.54$, S.D.= 0.96)

2. ความสัมพันธ์ระหว่างหลักสัปปริสธรรม 7 กับการเสริมสร้างการรับรู้ข่าวสารทางการเมืองให้แก่ประชาชนของผู้บริหารในเทศบาลนครอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี

ผลการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างหลักสัปปริสธรรม 7 กับการเสริมสร้างการรับรู้ข่าวสารทางการเมืองให้แก่ประชาชนของผู้บริหารในเทศบาลนครอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี สามารถสรุปดังตารางที่ 2 ดังนี้

ตารางที่ 2 ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) ระหว่างตัวแปรอิสระกับการรับรู้ข่าวสารทางการเมืองให้แก่ประชาชนของผู้บริหารในเทศบาลนครอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี

n= 400

ตัวแปรอิสระ	จำนวน	ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r)	P-value
หลักสัปปุริสธรรม 7	400	0.65	0.00**
ธัมมัญญตา	400	0.39	0.00**
อรรถัญญตา	400	0.41	0.00**
อรรถัญญตา	400	0.37	0.00**
มัตตัญญตา	400	0.39	0.00**
กาลัญญตา	400	0.49	0.00**
ปริสสัญญตา	400	0.63	0.00**
บุคคลโปรรัญญตา	400	0.53	0.00**

หมายเหตุ: **มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01

จากตารางที่ 2 พบว่า หลักสัปปุริสธรรม 7 โดยภาพรวม มีความสัมพันธ์กับการเสริมสร้างการรับรู้ข่าวสารทางการเมืองให้แก่ประชาชนของผู้บริหารในเทศบาลนครอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีความสัมพันธ์เชิงบวก ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) เท่ากับ 0.65 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ เมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า

1) ธัมมัญญตา มีความสัมพันธ์กับการรับรู้ข่าวสารทางการเมืองให้แก่ประชาชนของผู้บริหารในเทศบาลนครอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีความสัมพันธ์เชิงบวก ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) เท่ากับ 0.39 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

2) อรรถัญญตา มีความสัมพันธ์กับการรับรู้ข่าวสารทางการเมืองให้แก่ประชาชนของผู้บริหารในเทศบาลนครอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีความสัมพันธ์เชิงบวก ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) เท่ากับ 0.41 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

3) อรรถัญญตา มีความสัมพันธ์กับการรับรู้ข่าวสารทางการเมืองให้แก่ประชาชนของผู้บริหารในเทศบาลนครอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีความสัมพันธ์เชิงบวก ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) เท่ากับ 0.37 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

4) มัตตัญญตา มีความสัมพันธ์กับการรับรู้ข่าวสารทางการเมืองให้แก่ประชาชนของผู้บริหารในเทศบาลนครอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีความสัมพันธ์เชิงบวก ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) เท่ากับ 0.39 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

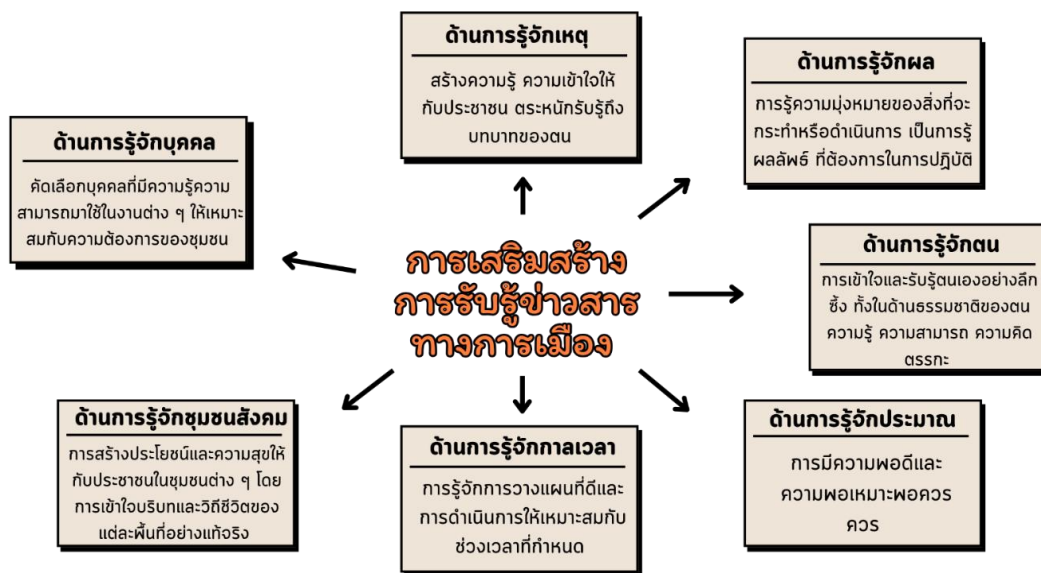
5) กาลัญญตา มีความสัมพันธ์กับการรับรู้ข่าวสารทางการเมืองให้แก่ประชาชนของผู้บริหารในเทศบาลนครอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีความสัมพันธ์เชิงบวก ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) เท่ากับ 0.49 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

6) ปริสสัญญตา มีความสัมพันธ์กับการรับรู้ข่าวสารทางการเมืองให้แก่ประชาชนของผู้บริหารในเทศบาลนครอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีความสัมพันธ์เชิงบวก ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) เท่ากับ 0.63 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

7) บุคคลโปรรัญญตา มีความสัมพันธ์กับการรับรู้ข่าวสารทางการเมืองให้แก่ประชาชนของผู้บริหารในเทศบาลนครอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ 0.01 โดยมีความสัมพันธ์เชิงบวก ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ (r) เท่ากับ 0.53 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้

3. พุทธบูรณาการเพื่อการเสริมสร้างการรับรู้ข่าวสารทางการเมืองให้แก่ประชาชนของผู้บริหารในเทศบาลนครอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี โดยการประยุกต์ตามหลักสัปปริสธรรม 7

แนวทางพุทธบูรณาการเพื่อการเสริมสร้างการรับรู้ข่าวสารทางการเมืองให้แก่ประชาชนของผู้บริหารในเทศบาลนครอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี โดยการประยุกต์ตามหลักสัปปริสธรรม 7 พบว่า 1) ฉันทัญญตา การรู้จักเหตุ ควรส่งเสริมให้ประชาชนรับรู้ข่าวสารทางการเมืองและมีอิสระในการเข้าร่วมกิจกรรมต่าง ๆ ในชุมชน และมีการสื่อสารหรือให้ข้อมูลที่ถูกต้อง เป็นจริง 2) อตถัญญตา การรู้จักผล ควรแนะนำสิ่งที่เป็นประโยชน์ให้กับประชาชน เกี่ยวกับการเสริมสร้างการรับรู้ทางการเมือง 3) อตตัญญตา การรู้จักตน การเสริมสร้างการสื่อสารทางการเมืองอย่างไร ในการวัดความรู้ตนได้ ว่าศักยภาพของตนเองมีมากน้อย 4) มัตตัญญตา รู้จักประมาณ การดำเนินโครงการและกิจกรรมต่าง ๆ เป็นสิ่งสำคัญในการทำให้ทุกอย่างลุล่วงไปด้วยดีตามแผนพัฒนาที่กำหนด 5) กาลัญญตา รู้จักกาลเวลา ให้ความสำคัญกับเวลาและตรงต่อเวลานัดหมาย โดยให้ความเคารพและให้ความสำคัญกับเวลาของประชาชน 6) ปริสสัญญตา รู้จักชุมชนสังคม การเข้าใจบริบทของชุมชนและสังคมในพื้นที่เป็นสิ่งสำคัญในการพัฒนาท้องถิ่นนั้น ๆ 7) ปุคคัลโปปปัญญตา รู้จักบุคคล การเข้าใจประชาชนในพื้นที่เป็นสิ่งสำคัญที่ผู้นำต้องมีเพื่อการบริหารที่มีประสิทธิภาพ ดังภาพที่ 2

ภาพที่ 2 การเสริมสร้างการรับรู้ข่าวสารทางการเมือง ประยุกต์ตามหลักสัปปริสธรรม 7

อภิปรายผล

ระดับการเสริมสร้างการรับรู้ข่าวสารทางการเมืองให้แก่ประชาชนของผู้บริหารในเทศบาลนครอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี อยู่ในระดับปานกลาง ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้บริหารเทศบาลมีวิสัยทัศน์พร้อมรับรู้ปัญหาและนำไปสู่การแก้ไข ไม่นิ่งนอนใจ ประชาชนจึงพอใจ ซึ่งสอดคล้องกับ พระครูศรีปริยัตยาภิรมณ์ (นพพล เขมโน) (2566) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “การส่งเสริมการรับรู้ข่าวสารทางการเมืองของสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งที่มีผลต่อการใช้สิทธิออกไปเลือกตั้งของประชาชนกรุงเทพมหานคร” ผลการวิจัย พบว่า ปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้ข่าวสารทางการเมืองของสำนักงาน คณะกรรมการการเลือกตั้งที่มีผลต่อการใช้สิทธิออกเสียงเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรของประชาชน กรุงเทพมหานคร โดยภาพรวมอยู่ในระดับปานกลาง และ ไม่สอดคล้องกับงานวิจัยของ ชิดชนก เชื้อแก้ว (2558) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “ปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้ข่าวสารทางการเมืองในช่วงการเมืองสองขั้ว ของประชาชน ในเขตอำเภอมะขาม จังหวัดจันทบุรี” ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างรับรู้ข่าวสารทางการเมืองในช่วงการเมืองสองขั้ว ผ่านทางสื่อต่าง ๆ ในภาพรวมอยู่ในระดับน้อย

ความสัมพันธ์ระหว่างหลักสัปปริสธรรม 7 กับการเสริมสร้างการรับรู้ข่าวสารทางการเมืองให้แก่ประชาชนของผู้บริหารในเทศบาลนครอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี โดยภาพรวมมีความสัมพันธ์กับการเสริมสร้างการรับรู้ข่าวสารทางการเมืองให้แก่ประชาชนของผู้บริหารในเทศบาลนครอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า คณะผู้บริหารเทศบาลเป็นผู้กระทำการในทิศทางที่กำหนดเป้าหมายไว้ เพื่อให้ประชาชนมีความตั้งใจที่จะปฏิบัติงานให้บรรลุเป้าหมายตามต้องการ การเข้าใจประชาชนในพื้นที่เป็นสิ่งสำคัญที่ผู้นำต้องมีเพื่อการบริหารที่มีประสิทธิภาพ การรู้จักนิสัยใจคอ ประเพณีวัฒนธรรม และพฤติกรรมการใช้ชีวิตของประชาชน จะช่วยให้ผู้บริหารสามารถเข้าใจความต้องการและความคาดหวังของประชาชนได้อย่างลึกซึ้ง ซึ่งสอดคล้องกับ พระครูอุปกิตปรีติโสภณ (สุข สมมงคล) (2566) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง “พุทธธรรมาภิบาลเพื่อส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นในจังหวัดอุทัยธานี” ผลการวิจัยพบว่า การประยุกต์ใช้หลักสัปปริสธรรม 7 ที่ส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นในจังหวัดอุทัยธานี โดยการนำหลักธรรมในพระพุทธศาสนามาประยุกต์ใช้กับการบริหารการปกครองท้องถิ่น เพราะว่าหลักธรรมเป็นองค์ความรู้ที่สำคัญอย่างยิ่งของผู้นำหรือผู้บริหารของการปกครองท้องถิ่น ยังมีตำแหน่งสูงมากเท่าไรยังต้องมีธรรมและคุณธรรมประจำใจที่สูงขึ้น เพื่อเป็นหลักยึดจิตใจในการครองชีวิตทั้งเรื่องส่วนตัวและส่วนรวม

แนวทางพุทธบูรณาการเพื่อการเสริมสร้างการรับรู้ข่าวสารทางการเมืองให้แก่ประชาชนของผู้บริหารในเทศบาลนครอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี โดยภาพรวมอยู่ในระดับมาก ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า ผู้บริหารได้นำหลักสัปปริสธรรม 7 มาเป็นแนวทางในการปฏิบัติในการอยู่ร่วมกัน การแสวงหาความรู้ว่าการจะทำงานให้สำเร็จตามความมุ่งหมายหรือแนวทางการดำเนินชีวิตสำหรับคนที่ต้องการพัฒนาตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของ อธิรุทธ ชะนิล (2566) ได้ทำการศึกษาวิจัยเรื่อง “การประยุกต์หลักพุทธธรรมและการสื่อสารทางการเมืองของนักการเมือง เพื่อสร้างความนิยมสำหรับการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นในจังหวัดนครศรีธรรมราช” ผลการวิจัยพบว่า การประยุกต์หลักพุทธธรรมเพื่อส่งเสริมความนิยมสำหรับการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นในจังหวัดนครศรีธรรมราช โดยใช้สัปปริสธรรม 7 พบว่า การประยุกต์หลักสัปปริสธรรม 7 ในภาพรวมอยู่ในระดับมาก และสอดคล้องกับงานวิจัยของ โปรดปราน เสริญวงศ์สัตย์ (2566) ได้ศึกษาวิจัยเรื่อง “การประยุกต์หลักพุทธธรรมเพื่อส่งเสริมการตัดสินใจไปเลือกตั้ง ของประชาชน ในจังหวัดปทุมธานี” ผลการวิจัยพบว่า การประยุกต์หลักพุทธธรรมเพื่อส่งเสริมการตัดสินใจไปเลือกตั้งของประชาชนในจังหวัดปทุมธานี อยู่ในระดับมาก

สรุปผลการวิจัย

ระดับการรับรู้ข่าวสารทางการเมืองให้แก่ประชาชนของผู้บริหารในเทศบาลนครอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี โดยรวม อยู่ในระดับปานกลาง โดยเรียงลำดับจากมากไปหาน้อยดังนี้ ด้านปฏิบัติตนตามหลักสัปปริสธรรม 7 ด้านการรับรู้และการตีความหมายข่าวสาร ด้านการเลือกให้ความสนใจข่าวสาร ด้านการเลือกเปิดรับข่าวสาร และ ด้านการจดจำข่าวสาร ตามลำดับ

ความสัมพันธ์ระหว่างหลักสัปปริสธรรม 7 กับการรับรู้ข่าวสารทางการเมืองให้แก่ประชาชนของผู้บริหารในเทศบาลนครอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี พบว่า การรับรู้ข่าวสารทางการเมือง ได้แก่ ด้านการเลือกเปิดรับข่าวสาร ด้านการเลือกให้ความสนใจข่าวสาร ด้านการรับรู้และการตีความหมายข่าวสาร ด้านการจดจำข่าวสาร และหลักสัปปริสธรรม 7 มีความสัมพันธ์กัน

พุทธบูรณาการเพื่อการเสริมสร้างการรับรู้ข่าวสารทางการเมืองให้แก่ประชาชนของผู้บริหารในเทศบาลนครอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี พบว่า 1) ระวังไม่ให้ขัดแย้งหรือคัดค้านกับประชาชน 2) แนะนำประชาชนเกี่ยวกับการรับรู้ทางการเมือง 3) พัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้เห็นการเปลี่ยนแปลงของประเทศ 4) ปฏิบัติหน้าที่ด้วยความเสมอภาค สุจริต 5) ให้ความสำคัญกับเวลาและตรงต่อเวลา 6) ควรรู้จักชุมชนสังคม เข้าใจบริบทของชุมชนและสังคม 7) รู้ประเพณี วัฒนธรรม และการใช้ชีวิตของประชาชน

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะเชิงนโยบาย

จากผลการศึกษา พบว่า การเสริมสร้างการรับรู้ข่าวสารทางการเมืองให้แก่ประชาชนของผู้บริหารในเทศบาลนครอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี ด้านการจัดจำข่าวสาร เป็นด้านที่มีค่าเฉลี่ยน้อยที่สุด ดังนั้น

1.1 ผู้บริหารเทศบาลควรกำหนดนโยบายเกี่ยวกับแนวทางของข่าวสารให้กระชับ เข้าใจง่าย เพื่อให้ประชาชนเกิดความเข้าใจในข่าวสารและพร้อมที่จะรับฟังข่าวสาร

1.2 ผู้บริหารเทศบาลควรกำหนดนโยบายให้มีการบูรณาการวิธีในการเลือกจดจำไม่เฉพาะส่วนที่ตรงกับความต้องการ ทศนคติของประชาชน พร้อมกับการเลือกจดจำเนื้อหาของสารที่ได้รับ ที่จะเป็นการช่วยเสริมทศนคติหรือเสริมความเชื่อเดิมของประชาชนให้มีความมั่นคงยิ่งขึ้น

1.3 ผู้บริหารท้องถิ่นควรมีการอบรมเชิงจริยธรรมโดยใช้กรณีศึกษาจากหลักสัปปุริสธรรม ร่วมกับการฝึกทักษะการสื่อสารทางการเมืองในรูปแบบสร้างสรรค์ เช่น สื่อประชาสัมพันธ์ที่ใช้ภาษาท้องถิ่น อินโฟกราฟิก หรือแอปพลิเคชันท้องถิ่นที่ประชาชนเข้าถึงได้ง่าย

2. ข้อเสนอแนะด้านการวิจัยครั้งต่อไป

2.1. ควรมีการทบทวนวิจัยเกี่ยวกับการเสริมสร้างการรับรู้ข่าวสารทางการเมือง ผู้บริหารเทศบาลตำบล ผู้บริหารเทศบาลเมือง ผู้บริหารเทศบาลนคร ในเขตจังหวัดอุบลราชธานี จังหวัดใกล้เคียง หรือในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ

2.2 ควรศึกษาการประยุกต์ใช้หลักธรรมอื่น เช่น อคติ 4 สังคหวัตถุ 4 อินทริยสังวร เป็นต้น อันเป็นแนวทางในการเสริมสร้างการรับรู้ข่าวสารทางการเมืองให้แก่ประชาชนของผู้บริหารในเทศบาลนครอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี โดยนำหลักธรรมมาประกอบการเพื่อการเสริมสร้างการรับรู้ข่าวสารทางการเมืองให้แก่ประชาชนของผู้บริหารในเทศบาล

2.3 ควรศึกษาการเปรียบเทียบระหว่างเทศบาลนคร เทศบาลเมือง และเทศบาลตำบล ในการใช้หลักธรรมในการบริหาร

เอกสารอ้างอิง

- ชิดชนก เชื้อแก้ว. (2558). ปัจจัยที่มีผลต่อการรับรู้ข่าวสารทางการเมืองในช่วงการเมืองสองขั้ว ของประชาชนในเขตอำเภอมะขาม จังหวัดจันทบุรี. (รัฐประศาสนศาสตรมหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยราชภัฏรำไพพรรณี). เทศบาลนครอุบลราชธานี จังหวัดอุบลราชธานี. (2564). เลือกตั้งสมาชิกสภาเทศบาลและนายกเทศมนตรี 2564. สืบค้นจาก <https://shorturl.asia/lacSj>.
- ธีรยุทธ ชะนิล. (2566). การประยุกต์หลักพุทธธรรมและการสื่อสารทางการเมืองของนักการเมือง เพื่อสร้างค่านิยมสำหรับการเลือกตั้งระดับท้องถิ่นในจังหวัดนครศรีธรรมราช. (ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต, มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย).
- บุญชม ศรีสะอาด. (2560). การวิจัยเบื้องต้น. (พิมพ์ครั้งที่ 10). กรุงเทพฯ: สุวีริยาสาส์น.
- ประเวศ วะสี. (2565). สิ่งที่นายกรัฐมนตรีคนใหม่ควรทำ 10 ประการ. สืบค้นจาก <http://www.komchadluek.net/detail/20110630/101798/>.html.
- ปราณี สุรสิทธิ์. (2557). การวิเคราะห์สถานการณ์ปัจจุบันเพื่อการสื่อสาร. กรุงเทพฯ: แพลน ฟรันทิง.
- โปรดปราน เสริณวงศ์สัตย์. (2566). การประยุกต์หลักพุทธธรรมเพื่อส่งเสริมการตัดสินใจไปเลือกตั้งของประชาชนในจังหวัดปทุมธานี. (ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต, มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย).

- พระครูศรีปริยัตยาภิมณฑ์ (นพพล เขมนโว). (2566). การส่งเสริมการรับรู้ข่าวสารทางการเมืองของสำนักงานคณะกรรมการการเลือกตั้งที่มีผลต่อการใช้สิทธิออกไปเลือกตั้งของประชาชนกรุงเทพมหานคร. (ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต, มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย).
- พระครูอุปัฏฐการปริยัติโสภณ (สุข สุ่มงคโล). (2566). พุทธธรรมาภิบาลเพื่อส่งเสริมการปกครองท้องถิ่นในจังหวัดอุทัยธานี. (ปรัชญาดุษฎีบัณฑิต, มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย).
- พฤทธิสถาน ชุมพล. (2556). ระบบการเมืองความรู้เบื้องต้น. (พิมพ์ครั้งที่12). กรุงเทพฯ: ห้างหุ้นส่วนจำกัดสามลดา.
- มหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. (2539). พระไตรปิฎกฉบับภาษาไทย ฉบับจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- สุรพล พรหมกุล. (2554). ระเบียบวิจัยทางรัฐศาสตร์. กรุงเทพฯ: โอเดียนสโตร์.
- Klapper, J. T. (1960). The effects of mass communication. New York: Free.
- Shaffee. (1975). An Introduction to Political Sociology. London: ThomasNelson and Sons.